

Anthus: «La meva música es nodreix del desig de voler ser i de l'acceptació de qui soc»

Parlem amb el músic i compositor de jazz sobre el seu darrer àlbum, compost per 8 temes i cantat en diferents llengües

Anthus | Pino Curtale

Anthus, com un ocell, fa acrobàcies a l'aire amb sons de jazz contemporani, rapsòdia i el Mediterrani de fons, i el seu cor elàstic. *Acrobatic Heart* (Medusa Studio Barcelona, 2021) és el quart disc del compositor que, durant la seva trajectòria, ha lletrat alguns temes d'artistes com el difunt pianista **Chick Corea** o el saxofonista **Wayne Shorter**. En aquest darrer treball, l'artista s'acompanya d'**Oriol Vallès**, a la trompeta, **Max Villavecchia**, al piano, **Giuseppe Campisi**, al contrabaix i **Ramón Díaz**, a la bateria.

El músic, d'origen Sicilià, canta en català, castellà i una llengua inventada que recorda les tradicions de pobles desapareguts del Mediterrani. Vuit temes ens parlen d'un cor elàstic, que habita entre Gibraltar i Síria, i és capaç d'adaptar-se a la sinuositat de les experiències. En aquest bram, **Anthus** deixa espai per missatges perduts a un "Mare Mortum" o per retrats de violència com "Portrait". Avui, el músic ens explica una mica més del seu projecte.

Què destacaries d'"Acrobatic Heart", respecte als teus tres treballs anteriors?

Cada obra musical o artística és un procés emotiu i psicològic que et porta a donar vida a un reflex de tu mateix, des de tu cap al món exterior. I, per tant, *Acrobatic Heart* és una nova recerca musical i personal on destacaria un ulterior apropament als sons mediterranis, a les temàtiques socials que m'envolten i que em porten a estar més connectat amb el món. Amb ell, se'm confirma que vull explorar el jazz contemporani. A més, crec que *Acrobatic Heart* és més autobiogràfic: les meves vivències, que són les històries de cada ésser humà, creen un fil més directe amb qui escolta el disc.

Què creus que aporta aquesta singular barreja entre rapsòdia i jazz amb què compons el disc?

No vull ser un cantant ni un compositor d'estàndards, vull expressar-me així com soc, sense prejudicis musicals, clixés socials o dogmes. I per això, la meua música es nodreix d'aquest desig de voler ser i de l'acceptació de qui soc: diuen que soc complicat, dramàtic, sensible, fidel, controvertit, canviant, torra collons, perfeccionista, honest, i molt, molt mediterrani. A més a més, em surt espontani expressar els sons de la meua Sicília natal durant la meua infància, els seus colors, les meves vivències a Irlanda i a Barcelona, i evidentment les històries dels altres. Aquesta barreja em porta a cercar noves fusions, a canviar de moviment dins de la mateixa peça; perquè la vida no és estàtica, canvia en cada moment i jo vull expressar-la amb aquestes fluctuacions? I de tot això, ve la rapsòdia.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=HnpN76nZu6E>

Els pobles del Mediterrani venim de barreges ètniques, de conquestes i reconquestes.

Molts pobles que habitaven on ho fem ara nosaltres han desaparegut. Això té alguna cosa a veure amb aquest idioma inventat que incorpores a alguns dels teus temes?

Sí, efectivament. Aquest idioma inventat que he escrit pel tema "Soma Na Kor", vol ser un homenatge als pobles del Mediterrani, però un Mediterrani molt més ampli del que estem acostumats a veure. Un mar que banya no només els pobles més propers a nosaltres, sinó també Turquia, Síria, alguns països dels Balcans... Per això he volgut trobar una melodia i una sonoritat lingüística que ho amalgamés tot. Crec en la germanor entre pobles, en les arrels d'aquelles cultures que ens han portat a ser qui som avui, i "Soma Na Kor" vol ser un homenatge a aquestes civilitzacions.

En la línia d'una temàtica que gira al voltant del Mediterrani, a "Mare Mortum" parles de les morts al mar de persones "sense esperança", que queden a la seva sort? Què t'inspira a parlar de temes i situacions com la immigració o la violència de gènere?

Crec que, com altres artistes, estic sensible a moltes temàtiques socials. Les veiem cada dia en els mitjans de comunicació i també són temes que en alguns moments donats, ens passen a nosaltres. Veure tantes persones que triguen setmanes o mesos per travessar el desert, ser víctimes de les màfies que els tracten sense pietat, somiar amb un futur millor per ells o pels seus i després perdre la vida a la mar... És una de les tragèdies humanes més grans que estem vivint en la història moderna. Això em fa mal al cor, especialment quan Europa no ha fet prou o quasi res per resoldre aquesta situació. Hi ha milers d'immigrants catalans en el món, d'espanyols, italians i suecs? tots hem estat o som immigrants i sense la immigració no seríem qui som avui a nivell cultural. L'empatia que hauríem de sentir per aquestes persones, que com diu el meu tema "s'abracen, s'acomoden en el fons de la mar", ha de ser molt més gran. "Mare Mortum" és una cançó de bressol per aquestes persones que dormen en la nostra Mediterrània i que ja no despertaran.

Pel que fa a la violència de gènere, és una cosa molt més personal: he estat envoltat massa temps d'això, n'he estat testimoni, i el tema "Portrait" parla del retrat d'una dona que ha perdut el seu somriure. La seva fotografia està tancada dins d'un marc, que en realitat és un marc simbòlic: el marc de la societat que l'opressiona i limita la seva llibertat. "Portrait" s'acaba amb l'esperança i la força de les dones de trencar el marc que la societat els ha imposat.